

rigt stilles lige med alle andre Borgere i Henseende til de Goder, som de opnaar ved de almindelige Dyrtidsforanstaltninger.

Flertallet under Nr. 1 stiller til § 12 under Nr. 23 et Ændringsforslag af formel Natur, og til § 13 stiller samme Flertal under Nr. 24 et Ændringsforslag, der er en Følge af Forslaget om, at § 3 udgaaer.

Udvalget stiller dernæst Ændringsforslag under Nr. 26 om en ny Paragraf, hvilket er en Følge af, at der er foreslaaet en § 1 om almindelig Statsregulering. Det har da været nødvendigt med Hensyn til Færøerne at sætte den Bestemmelse ind, at disse Foranstaltninger træder i Kraft for Færøerne med de Lempelser, som maatte være nødvendige.

Endelig stiller Udvalget Forslag under Nr. 27 om, at Lovens Titel bliver „Forslag til Lov om Stats- og kommunale Dyrtidsforanstaltninger“, da Lovforslaget nu omhandler begge Dele.

Der har været ført Samraad med Ministeren om Fordelingen af et Beløb paa 500 000 Kr. til de daarligst stillede Kommuner, og ærede Medlemmer vil i Bilag til Betænkningen finde Oplysning om, hvorledes Fordelingsreglerne i Lov af 22. December 1915 har virket, samt om, hvilke Kommuner der har faaet Andel i den halve Million til vanskeligt stillede Kommuner.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Udvalgets og Flertallets Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Martin Hansen: Som ærede Medlemmer vil have set af Betænkningen og nu vil have hørt af den ærede Ordfører, har de Tanker, vi slog til Lyd for ved Sagens første Behandling, vundet almindelig Tilslutning i Udvalget, nemlig at Staten skulde overtage den almindelige Regulering. Det har givet sig Udslag deri, at 3 Partier staar samlet om § 1, og i Virkeligheden er det konservative Folkeparti fuldstændig enigt med os i Principet, hvad det ogsaa udtalte ved første Behandling. Dermed naar vi altsaa det Resultat, at Rigsdagen udtaler, at en almindelig Regulering maa være en Statsopgave, og derfor kan vi nu staa sluttet om § 1. Men naar saa Spørgsmaalet bliver, hvordan det skal være med Kommunerne, saa er Enigheden hørt op, idet det saa, som den højtærede Ordfører udtalte, er Regeringspartiets Mening, at selv om Staten foretager denne Regulering, skal Kommunerne ogsaa have Bemyndigelse til, om de

vil, at foretage en almindelig Regulering, medens vi fra vor Side mener, at naar Staten har foretaget denne Hovedregulering, har man opnaaet at komme den lille Middelstand til Hjælp endog med et Beløb, der svarer til 6 Kr. pr. Indbygger, og dermed har vi i Virkeligheden løst den Opgave, der var stillet Kommunerne i Henhold til § 2 i de tidligere Love. Men saa finder vi, at naar Staten har løst denne Opgave, maa Kommunernes Opgave naturligt blive den at træde til med supplerende Hjælp for dem, der ikke kan nøjes med Statens Regulering. I Overensstemmelse hermed har vi stillet Forslag om en ny § 2, hvori det tilkendegives, hvad der vil være Kommunernes Opgave, naar denne Lov er blevet vedtaget. Hermed har vi klart udtalt først i § 1, hvad der er Statens Opgave, og dernæst i § 2, hvad der er Kommunernes Opgave. Jeg skal om § 2 sige, at der har indsneget sig en lille Fejltagelse, da man skrev Paragraffen, idet vi i Udvalget har givet Tilslutning til, at for saa vidt det Beløb ikke skulde være brugt, der var stillet til Kommunernes Raadighed i det første Kvartal, der nu er foreløbet, maa det overføres til det Beløb, som Kommunerne maatte faa efter denne Lov, man maatte altsaa forhøje Beløbet 10,60 Kr. Det Beløb, der for Fremtiden stilles til Kommunernes Raadighed efter § 2, de 27 Mill. Kr., hvilket udgør 9 Kr. pr. Indbygger, vil sammen med de 6 Kr. pr. Indbygger, som Statsreguleringen udgør, naar denne Lov er vedtaget, give en Statsregulering, der svarer til 15 Kr. pr. Indbygger, og det vil i Virkeligheden komme baade den vanskeligst stillede Del af Befolkningen og den lille Middelstand i overordentlig Grad til gode. Det er et meget betydeligt Beløb, der her fra Statens Side ydes som Hjælp til alle, og det forekommer os, at naar vi er gaaet med til et Beløb af 15 Kr. pr. Indbygger, som i Virkeligheden er en Statsregulering, der kommer alle til gode, mener vi i fuldeste Maal at have løst den Opgave, som var Opgaven i § 2 i den gamle Lov, og jeg forstaaer da ikke, at man fra anden Side fastholder det Princip, at Kommunerne desuden skulde kunne have Ret til at foretage en almindelig Regulering. Men det er altsaa det Princip, som har skilt os hidtil, og det er ogsaa det Princip, som i dette Øjeblik skiller os.

Det første af de andre Ændringsforslag, der er stillede af Mindretallet, er det, der er stillet til § 8 under Nr. 15, hvor vi foreslaar, at efter „procentvis“